

lighed. Jeg mener ogsaa, at det var Hensigten, naar jeg sendte Cirkulærer ud til alle disse Autoriteter for at høre, hvad de mente om disse Forhold, at der siden skulde tages Hensyn til deres Meninger. Af den Grund ønsker jeg ikke at slutte mig til Udvalgets Forslag om at nedsætte Grænsen fra de 10 Aar til 5 Aar. For at skulle gøre dette, maatte der være en bestemt Stemning for at skride til en saadan Forandring.

I øvrigt er jeg af den Mening, at den Fordring om at faa skærpede Værdighedsbestemmelser, der ere komne frem, ogsaa burde tages i Betragtning, saa at særlig visse Personer, hvem det — som det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds ogsaa omtalte — ikke har været Meningen at yde Alderdomsunderstøttelse, fremtidig heller ikke skulde nyde den. Det har saaledes sikkert ikke været Lovgivningsmagtens Mening i sin Tid, at vitterlige Alkoholister skulde have Understøttelse, medens det i Virkeligheden dog sker. Man finder ved Dødsfald, hvor Dødsarsag af Lægen angives at være Delirium, at den vedkommende Person har nydt Alderdomsunderstøttelse. Det er altsaa et Punkt, som er uafhængigt af Nedsættelsen fra 10 til 5 Aar, for saa vidt man kan vedtage det ene uden at vedtage det andet. Men jeg mener, at naar Flertallet af Raadene i Landet have udtalt sig saavel for skærpede Betingelser som imod at nedsætte Grænsen fra 10 til 5 Aar, er der for mig ingen Anledning til at slutte mig til et Forslag i den Retning. Hvis derimod Kommunernes overvejende Flertal havde udtalt sig i denne Retning, vilde Forholdet stille sig væsentlig anderledes. Det undrer mig, at den ærede Ordfører kunde sige, at det Krav var enstemmigt og fra saa mange Sider fremsat, naar Forholdet er, at det er en Minoritet af de interesserede Kommuner, som har ønsket det, og de andre bestemt have fraraadet det. Jeg tror derfor at maatte fraraade, at man vedtager denne Bestemmelse. Jeg tror, at hvis man vil stemme saaledes, som den Kommune ønsker, at man skal stemme, som man repræsenterer her, vil man i denne Sal gennemgaaende ikke være i Stand til at stemme for de 10 Aars Nedsættelse til de 5.

Der er af den ærede Ordfører, foruden den Enstemmighed og det almindelige Krav, som altsaa efter min Mening ikke eksisterer, kun anført to Grunde for at gøre det. Den ærede Ordfører anførte adskil-

lige Grunde til ikke at gøre det, han sagde i alt Fald, at han ikke kunde anføre nogen som helst Grund til at foreslaa 5 Aar i Stedet for 10, det ene lod sig lige saa lidt begrunde som det andet. Det er imidlertid, som det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen) sagde, den eneste og ret negative Selvhjælpsbestemmelse, som Loven indeholder, og det er altsaa Spørgsmaalet: Vil man svække den, eller vil man ikke svække den? Og vil man ikke svække den, hvad den ærede Ordfører sagde, at han ikke vilde — det var netop en Anke mod den nugældende Lov, at den svækker den — synes jeg, at den ærede Ordfører er i Modsigelse med sig selv, naar han ikke desmindre foreslaar Nedsættelsen fra 10 til 5 Aar. Den Betingelse, at der var et almindeligt Ønske i den Henseende, var altsaa ikke til Stede.

Men, siges der, i Fattigloven har man 5 Aar alle Vegne. Ja, mine Herrer, Fattigloven har 5 Aar alle Vegne, men har det ikke været Bestræbelsen lige fra den første Dag, at man skulde holde Alderdomsforsørgelsesloven saa langt borte fra Fattigloven som vel muligt? Derfor har man sat 10 Aar ind her, medens Fattigloven har 5 Aar. Det bør jo netop være Lovgivningsmagtens Ønske ikke at bidrage til, at Alderdomsforsørgelsen gaar over til at blive Fattighjælp, men at den tværtimod i endnu højere Grad end nu gaar henimod at blive, hvad man i sin Tid haabede, at den skulde være, en Slags Belønning for hæderlige Folk, der derved kunde holde sig borte fra Fattigvæsenet. Der er ingen Grund til at nærme Alderdomsforsørgelseslovens Bestemmelser til Fattiglovens Bestemmelser, tværtimod er der Grund til nu som altid at holde disse to Lovgivninger saa langt ude fra hinanden som muligt. Det anføres dernæst, at naar en Mand efter en Forbrydelse har udstaaet den Straf, han har forskyldt, og faar Æresoprejsning 5 Aar senere, kan det ikke i Henhold til den nyeste Lovgivning paa dette Omraade berøve ham hans Adgang til Alderdomsforsørgelse. Det er meget sandt, men jeg ser ikke, at det har noget at gøre med Alderdomsforsørgelsens Selvhjælpskrav, nemlig at vedkommende i 10 Aar skal have holdt sig fri for Fattigvæsenet. De to Ting have intet med hinanden at gøre. Det er Alderdomsforsørgelseslovens Fordring til en Mand, at han skal have holdt sig fri for Fattigvæsenet i 10 Aar, men der er desuden den Fordring til ham, at han skal have opført sig paa